

sandsynligvis for ſtedſe, forlader denne Sal. Jeg kan ikke hilſe paa det ſom en gammel Bekendt, thi det er blevet ganſke ukendeligt, naar vi ſe hen til det Forſlag, der i ſin Tid blev indbragt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkrets (Harald Senſen) og Aaret efter af det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkrets (Buſt). Det oprindelige Forſlag gif jo nemlig ud paa, at Staten ſkulde træde hjælpende til over for de Huſmænd, der havde konverteret. Men naar vi ſe paa det Forſlag, der nu foreligger til eneſte Behandling, ſom det er overſendt hertil fra Landſtinget, ſaa er det eneſte, ſom det har med Konvertering at ſtaffe, at det tilhæder Foreningerne at „konvertere“ Formand og Direktør. Det er det eneſte i Forſlaget, der ſmager af Konvertering, og det er grumme lidt. Naar jeg nu ſer tilbage paa Forſlagets Hiſtorie, finder jeg Anledning til at gøre et Par Bemærkninger, og det er i Korthed følgende: Det ſyntes, at det oprindelige Lovforſlag blev modtaget med en vis Velvilje her i Salen; fra flere Sider optraadte der Talere, ſom erklærede deres Tilſlutning til Tanken; men efter ſom Sagen ſkred videre frem, ſyntes der at indtræde en vis Kølighed over for den, og det har maatte været medbeſtemmende ved den Skæbne, det har faaet. Til Forſlaget, ſom det foreligger, er der ikke ſtillet Vædringsforſlag; men tage vi den Betænkning, der i Landſtinget blev afgiven forud for anden Behandling, ſaa ſe vi der, hvorledes Udvalgets Flertal har begrundet, hvorfor det mente at maatte indtage den Stilling, ſom det indtog. I denne Betænkning hedder det bl. a., at diſſe Huſmænd have opnaaet en Fordel ved Konverteringen, og denne Fordel have de opnaaet uden noget ſom helſt Tilſtød fra deres egen Side. Det er, ſynes jeg, noget mærkeligt at fremhæve dette, da de heller ikke have opnaaet noget Tilſtød fra nogen anden Side. Saa henviſes der ſom en anden Grund, hvorfor man ikke kan gaa med til Tilſtøddet, at de Huſmænd, der have ſtiftet Laan i Huſmandſkreditforeningerne, have Tid efter anden faaet diſſe Laan til pari Kurs eller derover. Jeg finder Anledning til overfor dette at bemærke, at naar man tager Aarene fra Foreningernes Stiſtelse, alſaa 1880, til 1884—85, ſaa viſer det ſig, at Laantagerne have haft et Kurstab af fra 2 $\frac{1}{4}$ —4 pCt., hvilket ikke er nær ved at være pari. Derefter have de i Aarene 1885—86 naaet at ſaa pari, og ſaa kommer der 2 $\frac{1}{2}$ Aar, de ſidſte forud for Konverteringen, hvor Interſenterne have haft en Kursgevinſt, om jeg maa bruge det Udtryk i Modſætning til Udtrykket Kurstab,

af $\frac{1}{2}$ —1 $\frac{1}{4}$ pCt. Naar man ſer paa det ſamlede Antal for Konverteringen tiltraadte Interſenter, fremgaar det, at der er 8032 Interſenter, der have haft et ſamlet Kurstab paa 311,268 Kr., medens der er 5262 Interſenter i den 3dje Periode, der have haft en ſamlet Kursgevinſt af 85,834 Kr., Reſultatet viſer ſig at være, at de, der have ſtiftet Laan før Pariperioden have haft et Kurstab af henved 40 Kr. med en rund Sum, hvorimod det langt mindre Antal Interſenter have haft en Kursgevinſt af 16 $\frac{1}{2}$ Kr., og ſaa er der 2363, ſom have faaet Laan til pari. Der kan derfor ikke godt henviſes til den Omſtændighed, ſom Landſtingets Udvalg der har paaberaabt ſig. Saa ſiges der, at nu er det Tilfældet, ſaaledes at de, der have ſtiftet Laan under diſſe heldige Omſtændigheder til pari og derover, have Lejlighed til at købe Obligationer til 90 å 94 pCt. og derved under ſærdeles gunſtige Forhold afvikle deres Gæld. Ja hvis det var Penge-matadorer og Børsſpekulanter, ſaa kunde det være rigtigt, men man maa huſte paa, at det er Folk, ſom ikke kunne foretage ſaadanne Operationer, ſaa denne Henviſning til, hvad de kunde gøre, hvis der var andre Forhold, er kun lidet trøſterig. Saa er der endelig Spørgsmaalet om, hvis man ſkulde hde diſſe ældre Medlemmer den i det tidligere Lovforſlag omhandlede Gave, ſom det kaldes, hvor ſaa Grænſen er, og hvad bliver ſaa Konſekvensen af det for deres Bedkommende, ſom ſenere ere tiltraadte? Grænſen ſynes tilſtrækkelig tydelig i vor Motivering, i det det, vi vilde hde diſſe Interſenter, var det Beløb, ſom ſvarer til, hvad der i Form af Stempel- og Tinglæsningsgebyr er indgaaet i Statskaſen. Vilde man have ført dette videre, hvad jeg med Glæde vil, vil det ogſaa komme til at gælde for de ſenere indtraadte Interſenter, dermed have vi alſaa Grænſen givet ogſaa for deres Bedkommende, ſaa det er ikke ſaa farligt. Det er ikke ſandsynligt, at vi vilde komme i Betryk, om man havde fremholdt Konſekvenserne for os paa det Tidspunkt, da en Forhandling herom var nyttig. Jeg har lige ſaa lidet ſom de øvrige Medforſlagsſtillere fundet Anledning til at ſtille Vædringsforſlag her til eneſte Behandling for muligvis at føre det tilbage til dets oprindelige Stiſtelse; thi det ſtaaer for mig ſaaledes, at naar hele Valgperioden er forløben med, at vi ere komne til dette Reſultat, ſynes der at være Fare for, at, hvis vi nu i ſidſte Øjeblik genoptage vore Vædringer, riſikere vi, at det andet Ting lader hele Sagen ſtrande. Naar vi ſom ſagt ſe tilbage paa den Skæbne, Sagen har haft i den forløbne Valgperiode, frygter jeg for,